

Necessitat de política

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 3.11.09

La suma del *cas Millet* i el *cas Pretòria* ha commocionat la societat catalana. De manera semblant a quan rebem una notícia tràgica, la primera reacció fou d'incredulitat: ¿és cert? ¿està passant de veritat? Quan l'opinió pública ja havia començat a interioritzar la significació i abast de la insòlita conducta de Fèlix Millet i els seus acòlits, va irrompre el cas de corrupció urbanística destapat per Baltasar Garzón després de mesos i mesos d'investigació secreta. La inapropiada difusió de les imatges dels imputats emmanillats ha reforçat l'impacte emocional sobre l'opinió pública catalana.

Quan s'observa com afecta el *cas Gürtel* el Partit Popular ve a la imaginació la metàfora de metàstasi. Però quan es veu la significació de les personalitats implicades i els mètodes emprats en el *cas Pretòria* el símil mèdic és el de la malaltia cardiovascular. Una malaltia cardiovascular que no afecta un partit, sinó el sistema polític català en el seu conjunt. És el cor del sistema el que està amenaçat. La malaltia no hauria de tenir conseqüències fatals, però l'afectació és severa i actua sobre un estat de salut que ja estava precari. A banda de l'estrès, el símptoma més clar és la manca de credibilitat i la desafecció.

No es tracta de fer catastrofisme. La societat catalana està prou vertebrada i disposa d'energia sobrada per a convertir la crisi en una oportunitat de creixement. Però primer cal prendre consciència real de la situació. Cal assumir el diagnòstic i les seves conseqüències. Els nostres

representants democràtics no es poden instal·lar en una mena d'endogàmia autista.

Venim de l'esgotador procés de renovació de l'Estatut d'autonomia i de la dura negociació del nou sistema de finançament i la qüestió del model de relació entre Catalunya i Espanya continua oberta. L'espasa de Dàmocles en què s'ha convertit la crònicament dilatada sentència del Tribunal Constitucional allarga la sensació de provisionalitat i insatisfacció. En aquestes condicions, la política no hauria de ser part del problema. La política hauria de ser la solució.

Ara bé, si les diferents formacions polítiques mantenen un càlcul tàctic, estrictament electoralista i partidista, les possibilitats de reforçar els fonaments del sistema democràtic es veuran frustrades. ¿Serà possible donar forma a acords de país de caràcter transversal per a impulsar o regenerar la política? Altrament dit: després de 29 anys d'espera, ¿serà possible aprovar una llei electoral catalana que permeti apropar la ciutadania a la política? O, en la mateixa línia, ¿permetrem que l'eternament ajornada Oficina Antifrau esdevingui l'eina eficaç per a combatre la corrupció política sense haver d'esperar les irrupcions estel·lars del polèmic Garzón?